

"Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni."

2009. February 03.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2009.02.01.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk, egész életünket úgy éljük, hogy újra meg újra segítségül hívjuk a Te szent neved. Hisz tudjuk, minden hatalom e földön Tiéd, hogy Tőled vesszük át a jövődöt, Te adtad nekünk a jelennek e pillanatát is, melyben imádunk Téged, s Neked adhatunk hálát minden megpróbáltatásáért, de minden sikeréért is az elmúlt időknek. Mindenség Istene, add, hogy ez a bölcsesség, amelyet Tőled kaptunk, újra meg újra képes legyen befolyásolni életünket, hogy szánjuk magunkat valóban oda Néked áldozatul, tudjunk élni a Te szent Fiaid nevében, s tudjuk azt, csak Tőled jön minden kegyelem. Ámen.

Így szól hozzánk Isten Igéje Pál rómaiakhoz írott leveléből, a 10. rész 13. verséből:

amint meg van írva: "Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni." (Róm 10,13)

-- eddig Istennek írott Igéje --

Kedves Testvéreim, a mai prédikációm mondhatnánk úgy, hogy egyetlen egy téma köré fog csoportosulni, és ez a téma a félelem. A félelem, amely mindannyiunk életét befolyásolja, a félelem, amely egyeseket gonosszá tesz, másokat megtanít arra, hogy felülemelkedve önmagukon hősies, áldozatos cselekedeteket hajtsanak végre. Hiszen ne felejtjük el, a félelemnek alapvetően két fajtája van, a félelem önmagamért, és a féltés, amikor mások helyett, másokért félek, amikor félek valakit. S amikor próbálok a félelemnek az okát eltávolítani az életemből.

Hogy jelent meg a félelem a világban? A Biblia tanúságtétele szerint akkor kezdett el az ember félni, amikor Éva szakított a fáról, harapott belőle ő, harapott belőle Ádám, s megjelenik az Isten, és megkérdezi, „Ádám, hol vagy?” Mi az ember válasza? „Elbújtam, mert félek Tőled.”, „Elbújtam, mert tudom, hogy nincs igazam”, „Elbújtam, mert tudom, hogy rosszat tettem”, „Elbújtam, mert tudom, hogy büntetést érdemlek”, „Elbújtam, mert nem hiszek abban, hogy amennyire eddig szeretted, úgy fogsz szeretni holnap is”, „Elbújtam, mert félek attól, hogy a múltam szebb, mint amilyen a jövőm lesz, hiszen tettem valami olyat, ami megbocsáthatatlan, vagy amiről legalábbis nem tudom, Uram, hogy meg tudod-e bocsátani nekem”. Mindezek a gondolatok benne vannak Ádám szavaiban. „Elbújtam, mert félek Tőled”.

És, gondolatok csak bele, a világ cselekedeteinek nagy részét ez a gondolat határozza meg: Tettem valamit, mert félek. Gondoljunk csak bele, hányszor előfordul az, hogy az ember fél a holnaptól, és ez a félelem arra indítja, hogy tegyen valamit. Félünk a holnaptól, attól, hogy nem lesz tüzelő, hát idejében megvesszük a fánkat. Tartunk attól, hogy mi lesz holnap, ezért takarékoskodunk. Félünk attól, ami előttünk van, és néha többet veszünk el a közösből, mint ami járna.

Gondolatok csak bele, azoknak a gonosz tetteknek, amik az emberiség történelmében idáig bekövetkeztek a leggyakrabban a mozgatórugója nem más volt, mint a félelem. Miért lop a gonosztevő? Hát azért, mert úgy gondolja, hogy ha már nem dolgozott, ha nem lop, akkor nem lesz mit enni. Fél az éhségtől, és elveszi a másét. Fél attól, hogy talán ha dolgoznia kell, akkor nem fog annyit kapni, a munkájáért, mint amennyi elégséges lenne. Egyszerűbb valakit leütni, egyszerűbb valakit megverni.

Egyébként is, ha dolgozunk, kiderül, hogy mihez értünk és mihez nem értünk, egyébként is, kiderül, hogy mit tanultunk meg az iskolában, vagy mit nem tanultunk meg, akkor megmérettünk. Az ember ha dolgozni kezd, akkor megmérettetik, hogy jó-e abban, amit csinál. Hányan rettegnek ettől. Főként azok, akik a gyermekornak az iskolájában, vagy az életnek az iskolájában nem akartak tanulni, vagy valamilyen oknál fogva nem sikerült nekik elsajátítani azt a tudást, ami az életben maradáshoz – mondjuk így – szükséges.

Gondolatok csak bele, hány kicsinyes buta ember van, aki azért ragaszkodik a hatalmához, mert tudja, hogyha kikerül onnét, nem fog megélni a maga kenyerén. Képtelen megélni önerőből, inkább másokon próbál elősködni. Gondolatok csak bele, hányan vannak azok, akik félnek attól, hogy ki kelljen menniük nekik a hideg téli hófúvásba, és havat kelljen lapátolni. Hányan vannak azok, akik félnek attól, hogy ha szembe kéne nézni a saját testüknek a lehetőségeivel, ha szembe kéne nézni a saját erőtelenségükkel, akkor megbuknának. Ezek az emberek egyre nagyobb autót vesznek, ezek az emberek egyre több szolgát állítanak be, és egyre távolabb kerülnek a valós élettől.

Mi ennek az oka? Rettegés. De gondoljunk csak bele abba, hogy amikor a világban körülöttünk lévő dolgokat nézzük, és azt látjuk, hogy vezető beosztású emberek lopnak, sikkasztanak, vagy olyan üzleteket kötnek, amiből aztán ők visszakapnak, mi mozgatja őket? Hát a félelem. Holnap nem leszek pozícióban, nem fogok megélni. Megragadom a lehetőséget, ahogy ők mondják. Rossz emberek? Nem tudjuk. Félnak. Félnak attól, hogy mi lesz 5 perc múlva.

S persze, kedves Testvéreim, valljuk be őszintén, néha mi is rettegünk. Mert amikor nem igazodunk el a világban, hogy mi is történik körülöttünk, amikor azt látjuk, hogy valaki haragszik ránk, de nem tudjuk, miért, amikor úgy érezzük, hogy rosszat tettünk valakinek, és félünk, hogy ez kiderül, akkor keveredünk mi is bele úgynevezett hazugságszövegbe, akkor keveredünk bele mi is egyre kényelmetlenebb és kényelmetlenebb helyzetekbe, aminek a legfelsőbb okozója az, hogy félünk, és nem tudjuk, mit tehetnénk.

Ebből a félelemspirálból tulajdonképpen az egyik láncszem csak az, hogy a haláltól is rettegünk, mert nem tudjuk, mi következik utána. És nem tudunk senkit, aki visszajött volna, és azt mondhatná, hogy ez történt, vagy az történt, vagy amaz történt. De álljunk csak meg egy pillanatra! Hát mi tudunk valakit! A Krisztust. A mi hitünknek, a mi egyházunknak 2000 éves tapasztalása az, hogy a Krisztus meghalt, alászállt a poklokra és feltámadott. És elmondta, hogy mi fog történni. És nem kell mást tennünk, csak segítségül hívunk Őt.

Pál apostol, amikor a rómaiakhoz beszél, akkor tulajdonképpen az egész emberiséghez szól. Ne félj, ember, hiszen van valaki, akit segítségül lehet hívni, akire lehet támaszkodni, akiben meg lehet bízni, akinek oda lehet szólni magunkat, és akinek a kegyelme mindenképp felett való, hiszen képes volt arra, hogy meghaljon értünk.

Tudjátok, kedves Testvéreim, a keresztyén embernek ez a legnagyobb vigasztalás az életében, ez a legnagyobb mankója. Igen, mi tudjuk, nekünk nem kell félnünk, mert mind életünkben, mind halálunkban, ahogy a Heidelbergi Káté kimondja, nem a magunké, hanem a Krisztusé vagyunk, segítségül hívhatjuk Őt.

Igen ám, kedves Testvéreim, de elgondolkoztató az, hogy amikor én gyerek voltam, és néha most is hallok azt, hogy ugyan már, a vallás, a hit az csak a primitív embereknek, a butáknak való, azért, hogy segítsen nekik, és eloszlassa a félelmeiket. Kedves Testvéreim, én többször elmondtam azt, hogy biztos vagyok benne, hogy az ősember ha nem tapasztalta volna meg, hogy amiközben a barlangrajzokat festi, miközben imádkozik azért, hogy sikerüljön a vadászat, akkor feltöltődik erővel, és erővel feltöltve valóban sikeresebb az a vadászat, akkor többé nem imádkozott volna.

A keresztyénségben az elmúlt 2000 esztendőben nem voltak se buták se gyengeelméjűek a mi őseink, ha az imáik nem találtak volna meghallgatásra, mi nem ülnék most itt. És legyünk őszinték, ha nem tapasztalnánk meg mi is napról napra az Isten könyörülő szeretetét, azt, hogy Ő hordoz minket és nem mi magunkat, hát egy ilyen havas vasárnap délelőtt lehet, hogy nekünk is lenne jobb dolgunk, mint hogy itt hallgassuk az Ő Igéjét.

Ja, persze, hogy ez segít is, hogy tényleg igaz, hogy aki bele kapaszkodik, azt az Isten előre viszi. De hát ez mért lenne szitokszó? Mért kell lenézni azt az embert, aki bevallja, hogy igenis segítségre szorul? Kevesebbek vagyunk mi általa? Kevesebbek vagyunk azáltal, hogy szembenézünk azzal, hogy a magunk erejéből nem vagyunk képesek egy percet se megmaradni? Hát megkérdem tőletek, hogy a páncélozott Mercedesek, Audik és mindenféle autók utasai, akiket testőrök vesznek körül, hozzá tudnak tenni az életükhöz egy másodpercet is? Nem. Gondoljatok bele, egy ilyen válságos időszakban, mint most, mit tudott tenni az orosz mágán, Abramovics? Tizedére csökkent a vagyona 5 nap alatt. Tudomásul tudta venni. Nem tudta megmenteni, sem a hatalmával, sem a pénzével, semmivel.

S nézzünk szembe ma a világban körülöttünk az emberek gazdagok és szegények egyaránt tudnak valamit tenni azért, hogy önerőből előrébb jussanak? Ha az Isten is megsegíti őket, akkor igen. Egyéb esetekben nincs. Kérem én Tőletek, gyengeség-e szembenézni ezzel a ténnyel? Én azt hiszem, nem. Mert az ember ha beismeri, hogy mit nem tud, akkor megláthatja azt is, hogy mihez van képessége. Mert miközben elkészítünk egy hosszú listát és behúzzuk, hogy mi az, amihez mi értünk, akkor közben mindenhez odairhatjuk, hogy de ehhez az Isten ért helyettünk is, ehhez az Isten tud segítőtket küldeni helyettünk is.

Tudjátok, nekem tegnap estéről egy személyes élményem az, hogy Budapesten a szabadság téri református templomban volt egy segélykoncert a sólyi templomért. Amiért én nem sokat, közel semmit sem tettem. Megszervezték helyettem, az orgonaművésszel ott találkoztam életemben először. Mégis, száz ember összejött, s közel 100 000 Ft-al hozzájárul ez a koncert, hogyha hozzáadom a szabadság téri gyülekezet adományát, akkor már 150 000 Ft-al ahhoz, hogy ez a kis sólyi templom megmeneküljön. Meg tudtam volna én csinálni? Időm se lett volna rá. De azok az emberek összejöttek, találkoztak egymással, akik ezt megszervezték, és én elmentem, és köszönetet mondtam mindenkinek.

S, tudjátok, ezer ilyen példát mondhatnék még, de szerintem Ti is a saját életekből. Amikor a segítség egyszer csak jött szembe az utcán, amikor egy régi barát, akivel talán évek óta nem beszéltünk, a szükségben pont azt tudta nekünk nyújtani, vagy egy idegen, akit sosem láttunk, amire a legnagyobb szükségünk volt. Ki küldte? Én hiszem, hogy az Úristen. Aki befolyásolja a mi életünket, és befolyásolja mások életét is.

És, kedves Testvéreim, ezzel már azt mondhatnánk, hogy tulajdonképpen itt be is fejezhetjük a prédikációt, hiszen mi megtanultuk azt, hogy nekünk nem kell félnünk, mi megtanultuk azt, hogy az Isten gondoskodik rólunk, hát örvendezve vonuljunk haza. Igen ám, kedves Testvéreim, de ettől a világot, amelyben élünk, még nem tettük jobbá. Ezt az igazságot, hogy aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni, el kell mondanunk azoknak, akik most nincsenek itt. Ezt a reménységet, ezt a hitet, ezt a segítséget meg kell adni azoknak, akik most a gazdasági válság idején örült módon próbálnak lopni, harácsolni, hogy magukat megmentésük. Azoknak, akik rettegve ülnek a szobájukban, és félnek a holnaptól. Azoknak, akik itt vannak körülöttünk, és kétségbeesetten néznek körül, hogy mi lesz velük. Ezt az igazságot el kéne mondani azoknak az izraeli katonáknak, akik ülnek a tankban és gépágyúval lönek vissza a követ dobáló palesztin gyerekekre. Hogy térdelj le imádkozni, meg térdeljen le az a másik is. És ne rettegjétek, engedjétek, hogy az Isten szeretete dolgozzon bennetek. Ne attól féljétek, mi lesz, ha lemondunk egy fegyverről, ha letesszük a kardot, ha lemondunk a hatalom gyakorlásáról, hanem bízzuk magunkat az Isten kegyelmére.

Hiszen a legnagyobb üdvösségünket, az örök életünket megadja nekünk pusztán azért, ha azt mondjuk: Uram, segíts! Kedves Testvéreim, én hiszem azt, hogy minden mást akkor is megadna, ha mi, emberek, egyszerűen csak egyszerre egy időben gondolnánk rá. Még meg sem fogalmaznánk, csak úgy szépen csöndben elkérnénk az Istentől. Ahogy a keresztyén ember reggeli imájában elkéri az aznapot, ahogy kérjük esti imánkban, hogy őrizze álmunkat, amikor kiszolgáltatottak vagyunk, és tényleg nem véd más minket, csak Ő, ha tudnánk így ráhagyatkozni, és ha megtanítanánk erre embertársainkat is. Mert ez a kulcsa a boldogabb világnak. Így lehetne a gazemberekből jó embereket csinálni. Így lehetne a rabló számára is kegyelem. Ha rá merne hagyatkozni az Istenre.

Mert, ne felejtjük el, a „menj el, és többé ne vétkezz”, „megbocsáttattak a te bűneid”, Jézus szavai mind arról szólnak, hogy az Isten megbocsátott, nem kér rajtad számon, nem kell futnod tovább előle, megszűnhet az az állapot, amit Ádám megfogalmazott: „elbújtam, mert félek Tőled”. Nem kell szerepet játszani, nem kell másnak lenni, és nem kell másokat magad helyett küldeni a nehéz helyzetekbe és a harcokba. Vállald föl, és az Isten ott lesz veled, hogy megsegítsen. Merjél kicsi, merj elesett lenni az Isten előtt, mert ketten együtt nagyok és hatalmasak lesztek.

Ezt a tudást kéne átadni embertársainknak. Ez a tudás nem az egyházunknak, a jövőnknek a záloga. Ez a tudás nem gyülekezeteket ment meg, mert a gyülekezetek az Isten személyes ügyei, dolgai. Ez a tudás azokat menti meg, aki nincs itt közöttünk. Akik kételkednek, akik félnek, akik rettegnek, akik nem bíznak a holnapban. Akik félnek haláltól, félnek szegénységtől, félnek betegségtől. Nekik kell elvinnünk a hírt. Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni. S aki elfogadta a Krisztust megváltójának, azt már itt a földi életben is tenyerén hordja az Isten, jó és rossz sorsban egyaránt. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked mindazt a szeretetet, amit mi úgy hívunk, gondviselés. Gondviselés, amely napról napra látszik életünkön, amely újra meg újra megérint, megszólít minket, s amelynek ezernyi kéznyomát láthatjuk, ha visszatekintünk a tegnapi, s tudjuk, elkísér minket az eljövendő évekre is. Mindenség Istene, add, hogy mi hirdetői legyünk e gondviselésnek. Emberek, akik boldogan Rád hagyatkoznak, s erről bizonyosságot tudnak tenni embertársaik előtt. Add, hogy mi ne féljünk, ne rettegjünk, hanem elfogadjuk mindazt, amit Te nekünk adsz, s tanítsuk meg erre a körülöttünk élőket is. Engedd, hogy szavunk eljusson hozzájuk, s általunk meg tudd szólítani őket, s elvezérelni őket az egyház közösségébe, hogy ők is hitvallóid legyenek, hogy ők is jobba, szebbé akarják tenni a világot, melyben élünk. Mindenség Istene, áldj meg minket és taníts minket, erősíts minket, s légy azokkal is, akik nincsenek közöttünk, akik talán a hó miatt, vagy munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más miatt nem tudtak eljönni. Urunk, adj gyógyulást a betegnek, békességet a szívében háborúságot hordozónak, s azt a tudást minden Testvérünknek, hogy lélekben, s imáinkban előtted, együtt és egyes vagyunk.

Mennyei Édes Atyánk, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szent Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, és a Szentlélek gondviselő közössége legyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.